

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-74/21-7

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 03-05-2021	Prilog	C	
e-mail	eojn	neposredno	poštom
KLASA: 07/11-034-02/20-01/1050			
URBROJ: 383-01/21-12			

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš i Sanje Štefan, članica vijeća te višeg sudskog savjetnika specijaliste Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Vodoprivreda Zagreb d.d., Petrovaradinska 110, Zagreb i Lapor d.o.o., Velika Gorica, Kralja Zvonimira 5, koje zastupa Mićo Ljubenko, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Ljubenko i partneri d.o.o, Branimirova 29, Zagreb, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška cesta 43/IV, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Nivo Eko d.o.o. iz Republike Slovenije, Žalec, Ulica Savinjske čete 17, kojeg zastupa Marko Kruc, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Šavorić i partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Ilica 1a i Hrvatske vode, Zagreb, Ulica grada Vukovara 220, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 24. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, klasa: UP/II-034-02/20-01/1050, urbroj: 354-01/21-9 od 22. siječnja 2021.
- II. Nalaže se tužiteljima da u roku od 15 dana nadoknadi zainteresiranoj osobi Nivo Eko d.o.o. troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.
- III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Točkom I. izreke rješenja tuženika odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana, a točkom II. odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovan.

Protiv rješenja tuženika tužitelji su podnijeli tužbu u kojoj iznose kronologiju postupka. Ističe da je osporenim rješenjem pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Pozivaju se na povredu procesnih odredaba te povredu materijalnih propisa. Ističu da je prema objavljenoj Dokumentaciji o nabavi na stranici 31. navedeno da se kao oblik jamstva traže bjanko zadužnice u odgovarajućem broju primjeraka, ispunjene, potpisane i ovjerene prema važećim zakonskim i podzakonskim propisima. Navode da je dokument zadužnica, koji poznaje hrvatski pravni sustav, značajno različit od takvog dokumenta u državi poslovnog nastana ponuditelja. Navode da je Pravilnikom o obliku i sadržaju bjanko zadužnice u članku 4. stavku 1. propisan nužni sadržaj bjanko zadužnice, a koji u konkretnom slučaju nije ispoštivan budući da je riječ o stranom pravnom subjektu koji ima nastan izvan Republike Hrvatske. Ističu da se tuženik u svojoj odluci na taj žalbeni navodi nije očitovao ili je smatrao kako se na isto ne treba očitovati jer nije zahvaćeno osobito bitnim povredama. Navode da u

konkretnom slučaju, sukladno članku 404. stavku 1. u vezi sa stavkom 2. točke 8. Zakona o javnoj nabavi, u žalbenom postupku Državna komisija postupuje u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti pazi na postupovne pretpostavke i osobito bitne povrede, a koju jednu od propisuje u stavku 2. točka 8. „naručitelj nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu izvora prava, što je bilo od utjecaja na zakonitost postupka, a za koju žalitelj nije znao niti mogao znati u trenutku izjavljivanja žalbe“. Navode da u konkretnom slučaju Republike Slovenija, gdje odabrani ponuditelj ima poslovni nastan, nema uređeni financijski sustav platnog prometa na način da se istovremeno blokiraju svi računi pravne ili fizičke osobe, za razliku od Republike Hrvatske. U Republici Sloveniji postoji dokument „izvršnica“ koji se provodi na drugačiji način, upravo iz razloga, jer u Republici Sloveniji nema formirana središnja državna institucija za provedbu. Stoga je tužitelj postavio sumnju u pravilnost danog jamstva. Nije jasno na koji način je tuženik zaključio kako nema osobito bitne povrede i iz kojeg razloga nije provjerio očitu činjenicu da je riječ o stranoj pravnoj osobi koja nikako ne može dati jamstvo u obliku bjanko zadužnice na način kako ga propisuje Pravilnik o obliku i sadržaju bjanko zadužnice.

Podredno iznesenom, tužitelji ističu da je Uredbom o načinu izrade i postupanju s dokumentacijom za nadmetanje i ponudama u članku 21. stavku 8. propisano da naručitelj može od ponuditelja zatražiti objašnjenje cijene ponude, ako smatra da je ona neuobičajeno niska i iz drugih razloga osim onih navedenih u stavku 7. istog članka. Ističu da sukladno članku 69. u vezi s preambulom 103. Direktive 2014/24/EU ponude koje su izuzetno jeftine s obzirom na radove, robu i usluge mogle bi biti utemeljene na tehnički, ekonomski i pravno nevjerođostojnim pretpostavkama ili praksama. Ako ponuditelj ne može pružiti zadovoljavajuće pojašnjenje javni naručitelj bi trebao biti ovlašten odbiti ponudu. Smatra da je naručitelj temeljem članka 289. Zakona o javnoj nabavi trebao zahtijevati od ponuditelja objašnjenje cijene, u slučaju ako postoji sumnja u izrazito nisku ponudu, a što je naručitelj propustio učiniti.

Zaključno, tužitelji navode da je tuženik propustio postupiti sukladno prisilnim normama u dijelu osobito bitnih povreda odnosno dati adekvatno obrazloženje ukoliko smatra da istih nema, osobito imajući u vidu istaknutu sumnju u žalbenom postupku, ali i očitost činjenice da je riječ o subjektu sa poslovnim nastanom izvan Republike Hrvatske. Posebno ističu činjenicu kako su naručitelj, a zatim i tuženik povrijedili jedno od temeljnih načela postupka javne nabave, načelo jednakog tretmana. Navode da će hrvatska pravna osoba da da zadužnicu na naplatu, isti dan ostati bez sredstava ukoliko zadužnicu preda na naplatu naručitelj. Međutim, kada tu istu zadužnicu na naplatu da strana pravna osoba tada naručitelj, ako nastupe okolnosti za korištenje jamstva, može pokrenuti dugotrajan i složen postupak priznanja pred sudom Republike Slovenije, budući da je riječ o dokumentu koji se ne može dati na banku niti na FINU jer je Republika Slovenija nema. Takvim postupanjem, prema mišljenju tužitelja, gospodarski subjekti dovode se u neravnopravan položaj. Tužitelji smatraju da je nužno sukladno članku 37. stavku 7. Zakona o upravnim sporovima održati usmenu raspravu te nakon toga donijeti presudu kojom se poništava rješenje Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave te se predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak uz uputu o potrebi pravilne i zakonite primjene vlastitih odredaba te naložiti tuženiku da nadoknadi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 3.125,00 kn za sastav tužbe i porez na dodanu vrijednost.

Tuženik u odgovoru na tužbu se protivi tužbenom zahtjevu i predlaže ga odbiti. Ističe da je predmet spora zakonitost rješenja kojim je tuženik odlučio o zakonitosti naručiteljevog ponovljenog postupka, pregleda i ocjene ponude, a koji je ponovljeni postupak pregleda i procjene ponude proveo nastavno na prethodno tuženikovo rješenje od 8. listopada 2020.

Ističe da je prethodno rješenje, osim što je dostavom strankama žalbenog postupka postalo izvršno, postalo je i pravomoćno, jer nije pokrenut upravni spor u smislu članka 434. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16. – dalje: ZJN). Navodi da je prethodnim rješenjem poništena prvotna odluka o odabiru iz razloga što je tuženik u tadašnjem žalbenom postupku utvrdio jednu nezakonitost prvog pregleda i ocjene ponude i to da naručitelj u odnosu na odabranog ponuditelja nije utvrdio odsutnost jedne od obaveznih osnova za isključenje (razlozi za isključenje iz članka 57. stavka 1. točke a-f Direktive 2014/24/EU). Stoga je sukladno članku 425. stavku 5. i 6. ZJN-a naručitelj bio dužan u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponuda otkloniti nedostatak iz prvog postupka pregleda i ocjene ponuda. Osporenim rješenjem u ovom postupku je, prema mišljenju tuženika, naručitelj otklonio jedinu prethodno utvrđenu nezakonitost prvog pregleda i ocjene ponude. Ističe da tužitelj tužbom niti ne osporava tuženikova utvrđenja koja se odnose na ocjenu. Naručitelj je u ponovljenom pregledu i ocjeni ponuda otklonio prethodno utvrđene nezakonitosti tj. da je u skladu s dokumentacijom o nabavi utvrdio odsutnost navedene osnove za isključenje. Smatra da tužitelji potpuno neosnovano ističu navode koji se odnose na jamstvo za ozbiljnost ponude. Naime, kao što je i u rješenju navedeno temeljem članka 404. stavka 3. ZJN-a jamstvo za ozbiljnost ponude nije moglo biti, pa stoga nije niti bilo, predmet ocjene u žalbenom postupku u kojem je doneseno osporeno rješenje. Naime, jamstvo za ozbiljnost ponude postojalo je još u prvom pregledu i ocjeni ponude te u odnosu na jamstvo za ozbiljnost ponude naručitelj u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponude nije provodio ikakve radnje. Valjanost tog jamstva je mogla biti predmet osporavanja u prethodnom žalbenom postupku. Kako jamstvo odabranog ponuditelja nije bilo osporavano žalbom izjavljenom u odnosu na prvotnu odluku o odabiru, ono nije moglo biti, i nije bilo, predmet meritornog ocjenjivanja u predmetnom žalbenom postupku u kojem je doneseno osporeno rješenje koje je predmet ovog upravnog spora. Ističe da je tuženik u obrazloženju rješenja ukazao na relevantne presude Visokog upravnog suda koje se odnose na primjenu članka 404. stavka 3. ZJN-a, UsII-496/19 od 18. listopada 2019. i UsII-237/19 od 8. svibnja 2019. godine.

Isto tako, smatra da su potpuno neosnovana tužiteljeva izlaganja o izuzetno niskoj cijeni ponude. Tuženik ukazuje da se tužitelji potpuno promašeno pozivaju na članak 21. Uredbe o načinu izrade i postupanja s dokumentacijom za nadmetanje i ponudama jer navedeni propis još od 15. srpnja 2017. nije na snazi pa stoga niti mjerodavan u ovom predmetu. Ponovno ističe da pitanje izuzetno niske cijene ponude nije bilo predmet žalbe u konkretnom postupku, a nije čak bilo niti predmet žalbenog postupka u kojem je doneseno prethodno rješenje od 8. listopada 2020. Dakle, izuzetno niska cijena ponude iz članka 289. ZJN-a nije nikada bila predmet spora i odlučivanja u ovoj pravnoj stvari, stoga, prema mišljenju tuženika, ne može biti ni od kakvog utjecaja na zakonitost rješenja. Što se tiče tužiteljevih izlaganja u dijelu tužbe koji glasi „zaključno“, navedeno predstavlja osporavanje zakonitosti odredaba dokumentacije o nabavi kojom su propisane vrste jamstva i to s obzirom na poslovni nastan ponuditelja. Ističe da predmetni žalbeni postupak kao i onaj prethodni vođeni su u odnosu na odluku o odabiru, dakle, povodom žalbe izjavljene u fazi postupka javne nabave iz članka 406. stavka 1. točke 5. ZJN-a. Prema članku 406. stavku 2. ZJN-a zakonitost odredaba dokumentacije o nabavi ne može biti predmet ocjene u fazi postupka u kojoj se predmetni postupak javne nabave već nalazi, a to je pregled i ocjena te odabir ponuditelja. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan u cijelosti, a ukoliko se usvoji tužbeni zahtjev da sud sam riješi stvar sukladno članku 58. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje u tekstu: ZUS) i člankom 434. stavkom 4. ZJN-a.

Zainteresirana osoba Nivo Eko d.o.o. u odgovoru na tužbu u cijelosti se protivi po svim osnovama navedenoj tužbi i tužbenom zahtjevu. Ističe da je stranici 31 Dokumentacije o nabavi jasno navedeno da se kao oblik jamstva za ozbiljnost ponude traže bjanko zadužnice u odgovarajućem broju primjeraka, ispunjene, potpisane i ovjerene prema važećim zakonskim i podzakonskim propisima Republike Hrvatske. Sukladno tome, zainteresirana osoba je uredno i pravovremeno dostavila sve tražene zadužnice, uredno ispunjene i solemnizirane od strane javnog bilježnika u Republici Hrvatskoj u skladu s pozitivnim propisima Republike Hrvatske te na način kako je to traženo u Dokumentaciji o nabavi, a što je i tuženik u provedenom postupku javne nabave nedvojbeno utvrdio. Ističe da nije točno da je zainteresiranoj osobi, zbog toga što ima poslovni nastan izvan Republike Hrvatske, pogodovano kako to sugerira tužitelj u tužbi. Detaljno se očituje na sve navode vezane uz mogućnost aktivacije bjanko zadužnice. Oспорava pozivanje na Uredbu o načinu izrade i postupanju s dokumentacijom o nadmetanju i ponudama. Ističe da se tužitelji neosnovano pozivaju na članak 289. ZJN-a. Analizira iznose ponuda pojedinih ponuditelja te ističe da je iznos ponude u kunama bez PDV-a zainteresirane osobe bio 37.576.098,00, a iznos ponude u kunama bez PDV-a tužitelja bio je 40.876.471,00 te je iz toga očito razvidno da se ne radi o nikakvoj niskoj ponudi zainteresirane osobe u smislu članka 289. ZJN-a.

Navodi da su tužitelji sukladno članku 406. stavku 2. ZJN-a prekludirani u isticanju u tužbi tvrdnji o izrazito niskoj ponudi. Naime, u članku 406. stavku 2. ZJN-a propisano je da žalitelj koji je propustio izjaviti žalbu u određenoj fazi otvorenog postupka javne nabave sukladno odredbi stavka 1. navedenog članka nema pravo na žalbu u kasnijoj fazi postupka na prethodnu fazu. Ističe da je navedeni standard prepoznao i Visoki upravni sud u svojoj presudi poslovni broj: UsII-17/20-6 od 30. siječnja 2020. godine. U navedenoj presudi sud je jasno i nedvojbeno zauzeo stav da se radi o nedopuštenom prigovoru tužitelja istaknutom u tužbi jer tužitelj isti taj prigovor nije istakao u tijeku ranijeg žalbenog postupka pred tuženikom. Predlaže da se tužba u cijelosti odbije kao neosnovana uz nalaganje tužiteljima da zainteresiranoj osobi u roku od 15 dana nadoknade troškove odgovora na tužbu, i to za sastav odgovora 2.500,00 kuna sa porezom na dodanu vrijednost 625,00 kuna, ukupno 3.125,00 kuna.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu ističe da je na sve navode tužitelja odgovoreno u osporenom rješenju. Predlaže da se odbije tužbeni zahtjev tužitelja i zahtjev za naknadom troškova upravnog spora.

Odgovor tuženika na tužbu i odgovor zainteresiranih osoba na tužbu dostavljeni su tužiteljima sukladno odredbe članka 6. ZUS-a.

Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke, kao i očitovanje stranaka tijekom sudskog postupka te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. ZUS-a utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je naručitelj Hrvatske vode, pravna osoba za upravljanje vodama objavila u Elektroničkom oglasniku javne nabave poziv za nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2020/S 0F2-0011465, predmet nabave izvođenje radova na izgradnji nasipa Kupe, obaloutvrde i zaštitnog zida na lijevoj obali Kupe od naselja Selce do Rečice, prva, druge i treća etapa.

Dana 6. svibnja 2020. naručitelj je objavio ispravak objave, zatim 18. svibnja 2020. drugi ispravak objave, te 20. svibnja 2020. treći ispravak objave. Navedeni postupak javne nabave podijeljen je u tri grupe. U osporavanoj trećoj grupi izvođenje radova na izgradnji nasipa Kupe obaloutvrde i zaštitnog zida na lijevoj obali Kupe od naselja Selce do Rečice – treća etapa bile su dostavljene četiri ponude, koje je sve naručitelj ocijenio valjanim, te je 27.

kolovoza 2020. donio odluku o odabiru kojom je odabrao ponuditelja Nivo Eko d.o.o., Žalec, Republika Slovenija, zainteresiranu osobu u ovom upravnom sporu.

Na navedenu odluku o odabiru u grupi 3. žalbu su podnijeli tužitelji Zajednica ponuditelja Vodoprivreda Zagreb d.d. i Lapor d.o.o., Velika Gorica. Postupajući po navedenoj žalbi 8. listopada 2020. tuženik je poništio odluku o odabiru u grupi 3. te vratio naručitelju predmet na ponovno postupanje. U ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponude u grupi 3. naručitelj je sve ponude ocijenio valjanim te je 25. studenog 2020. donio odluku o odabiru kojom je ponovo odabrao zainteresiranu osobu Nivo Eko d.o.o., Žalec, Republika Slovenija.

Za rješavanje ove pravne stvari posebno valja navesti da je ranijim rješenjem u istom postupku javne nabave od 8. listopada 2020. koje rješenje je postalo pravomoćno i izvršno i protiv kojeg rješenja niti jedna stranka u postupku nije osporavala u upravnom sporu, tuženik ocijenio da je naručitelj donio odluku u odabiru bez da je prethodno utvrdio je li odabrani ponuditelj Nivo Eko d.o.o., Žalec, Republika Slovenija (kao pravna osoba) pravomoćnom presudom osuđena za odgovarajuća kaznena djela koja prema nacionalnim propisima države čiji je osoba državljanin obuhvaćaju razloge za isključenje iz članka 57. stavak 1. točka a. do f. Direktive 2014/24 EU, pa je samo u tom dijelu predmet vraćen na ponovno postupanje. Stoga, posebno valja istaći da je tuženik u ranijem postupku poništio odluku o odabiru u grupi 3. iz razloga što je naručitelj donio prvotnu odluku o odabiru bez da je prethodno utvrdio je li odabrani ponuditelj Nivo Eko d.o.o., Žalec, Republika Slovenija, kao pravna osoba pravomoćnom presudom osuđena za odgovarajuća kaznena djela koja prema nacionalnim propisima države čija je osoba državljanin obuhvaćaju razloge za isključenje iz članka 57. stavak 1. točka a. do f. navedene Direktive, pa je samo u tom smislu predmet vraćen naručitelju na ponovno postupanje. U ponovljenom postupku naručitelj je ispravio utvrđene nezakonitosti i nepravilnosti na način što je prihvatio dostavljeno uvjerenje Ministarstva pravosuđa Republike Slovenije od 20. listopada 2020. za odabranog ponuditelja kao pravnu osobu, a kojom je potvrđeno da odabranom ponuditelju nije izrečena kaznena sankcija.

Navedeno tužitelji niti ne osporavaju u tužbi.

U konkretnom slučaju tužiteljima je sporna primjena i tumačenje odredbe članka 404. stavka 3. ZJN-a.

Odredbom članka 404. stavka 3. ZJN-a propisano je da državna komisija nije ovlaštena kontrolirati činjenično i pravno stanje koje je bilo predmetom prethodne žalbe u istom postupku javne nabave.

Prema ocjeni i ovoga Suda tužitelj u potpunosti neosnovano ističe navode koji se odnose na jamstvo za ozbiljnost ponude. Naime, sukladno odredbi članka 404. stavka 3. ZJN-a jamstvo za ozbiljnost ponude nije moglo biti, pa stoga nije niti bilo predmet ocjene u žalbenom postupku u kojem je doneseno predmetno rješenje. Naime, jamstvo za ozbiljnost ponude postojalo je još u prvom pregledu i ocjeni ponude te u odnosu na jamstva za ozbiljnost ponude naručitelj u ponovljenom postupku pregleda i ocjene ponude nije trebao provoditi nikakve radnje, budući da je valjanost tog jamstva mogla biti predmet osporavanja u prethodnom žalbenom postupku, u žalbi izjavljenoj na prvotnu odluku o odabiru.

Kako navedeno nije bilo osporavano u žalbi izjavljenoj u odnosu na prvotnu odluku o odabiru nije moglo biti niti predmet ocjenjivanja u ovom žalbenom postupku. Prema ustaljenoj praksi ovoga Suda na koju se poziva i tuženik u svom rješenju činjenično i pravno stanje koje je bilo ili moglo biti predmetom prethodne žalbe (u ovom slučaju jamstvo) ne može biti predmet žalbe u kasnijem žalbenom postupku, bilo kao žalbeni navod, bilo kao osobito bitna povreda pravila postupka.

Osobito bitne povrede predmeta postupka javne nabave propisane stavkom 2. člankom 404. ZJN-a ocjenjene su u prethodnom žalbenom postupku što proizlazi iz prvotnog rješenja od 8. listopada 2020.

Isto tako što se tiče prigovora o izrazito niskoj cijeni ponude u smislu odredbe članak 289. ZJN-a ovaj Sud prihvaća ocjenu tuženika da se također radi o pravnom pitanju koje nikad nije bilo predmet spora u ovoj pravnoj stvari te nije i ne može biti od utjecaja na zakonitost rješenja.

Što se tiče osporavanja odredaba zakonitosti Dokumentacije o nabavi valja istaći da je ovaj žalbeni postupak vođen u odnosu na odluku o odabiru, dakle, povodom žalbe izjavljene na fazu postupka javne nabave iz članka 406. stavak 1. točka 5. ZJN-a, pa prema tome pravilno tuženik navodi u svom odgovoru na tužbu da prema članku 406. stavku 2. ZJN-a zakonitosti odredaba Dokumentacije o nabavi ne može biti predmet ocjene u fazi postupka u kojoj se predmetni postupak javne nabave već nalazi, a to je pregled i ocjena te odabir ponuditelja.

Obzirom na navedeno, prema ocjeni ovoga Suda pravilno je postupio tuženik kada je obio žalbu tužitelja kao neosnovanu i zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka te je pravilo za takvu svoju ocjenu naveo jasne i valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, a koji su sukladni dosadašnjoj ustaljenoj praksi ovoga Suda.

Što se tiče prijedloga tužitelja za zakazivanje rasprave u konkretnom slučaju valja istaći da je strankama u postupku omogućeno očitovanje o svim podnescima zaprimljenim tijekom upravnog spora. Tužitelji, zainteresirane osobe i tuženik ne dovede u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari, pa je stoga Sud predmetni spor riješio bez održavanja rasprave ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva bitna pitanja koja su odlučna za donošenje pravilne odluke te razlozi zbog kojih se predmetno rješenje pobija ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

S obzirom na sve navedeno, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odbijen je tužbeni zahtjev i odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

Odluka o troškovima sudskog postupka (točka II. i III. izreke presude) temelji se na odredbi članka 79. stavak 4. ZUS-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.).

U Zagrebu 24. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

